

บทที่ 1

เสียงเปียโนแบบคนเพิ่งหัดเล่นดังออกมาจากบ้านหลังเล็ก พื้นที่มีเพียงสวนหย่อมกว้างไม่กี่ตารางเมตรแต่เจ้าของอยากได้ธรรมชาติเข้ามาอยู่ในบ้านจึงจัดการใส่น้ำตกเทียมมาให้อยู่ติดกำแพง ซึ่งมีน้ำไหลกระปริดกระปรอยเพราะมันเกิดจากฝนที่กำลังโปรยปราย ส่วนน้ำที่จะไหลตามการทำงานของน้ำตกเทียมถูกเลิกใช้งานมานานแล้วด้วยเหตุผลที่ว่าเปลืองไฟ ตอนนี้เลยกลายเป็นบ่อปลาหางนกยูงแทน ซึ่งก็ได้ไอเดียจากคนคิดจะมีน้ำตกเทียมจนกลายเป็นน้ำตกแห่งนี้แหละ ด้วยเหตุผลที่ว่าเลี้ยงง่าย กำจัดลูกน้ำได้ด้วย เล่นเอาสมาชิกในบ้านส่ายหน้าระอากับความโลเลของคนต้นคิดเหลือเกิน

ตามด้วยการปลูกต้นไม้ในกระถางเพื่อลดพื้นที่ในการปลูกลง เพื่อว่าวันไหนอยากเปลี่ยนบรรยากาศก็เคลื่อนกระถางทั้งหลายไปไว้ในตำแหน่งใหม่ๆ ลดความเบื่อหน่ายลง และไม่พลาดที่จะมีม้าหินสำหรับนั่งเล่น ชมธรรมชาติ ฟังดนตรีจากฝีมือคนห่อเครื่องดนตรีอันคลาสสิก ทั้งหมดเป็นความคิดของคนที่กำลังเล่นเปียโนอยู่นั่นเอง!
และไอ้เปียโนที่กำลังบรรเลงแบบตืดๆ ซัดๆ ผิดโน้ตบ้างก็เกิดจาก

ต้นเรื่องทั้งหมด!

เรื่องของเรื่องเกิดจากการไปชมการแสดงดนตรีแบบฟรีๆ พอเห็นนักดนตรีพรหมนิวบอนด์เปียโนสีชาวลีดำ นั่งหลังตรง บรรเลงเพลงด้วยท่าที่สง่างาม เกิดอาการอยากสวยสง่าเช่นนั้นบ้าง กลับถึงบ้านจึงเปิดสมุดหน้าเหลืองเพื่อหาโรงเรียนสอนดนตรี ไล่ถามทีละแห่ง มีที่ไหนรับสอนเปียโนสำหรับผู้ใหญ่บ้าง คำตอบแต่ละที่ทำเอาคนงกหนวดยะเยือกไปทั้งตัว ราคาแต่ละคอร์สมันแพงแถมเวลาเรียนอันยาวนาน ไม่คุ้มค่าแก่การลงทุนเท่าไร

สมองในการคำนวณการใช้เงินซึ่งทำงานได้ดี โชคดีที่บิดามีมรดกจากเจ้าคุณปู่ติดตัวเป็นเปียโนหนึ่งหลัง แม้จะเก่าตามกาลเวลาและกลายเป็นที่ตั้งโชว์ของไปแล้ว คนซึ่งก็แปลงร่างให้มันกลับเป็นเปียโนได้ในเวลาอันรวดเร็ว ออกอ้อมมารดาอีกหน่อยให้ออกเงินค่าจูนเสียงให้เข้าที่เข้าทาง ไม่ลำบากนักที่จะได้เปียโนเสียงเพราะเป็นของตัวเอง

และเรื่องอะไรจะยอมเสียเงินค่าเรียนแพงๆ รู้ตัวอยู่แล้วว่าต้องเห่อแป็บเดียว เรียนไปก็ไม่จบคอร์ส เพราะฉะนั้นสมองจึงสั่งการสแกนหน้าเพื่อนที่เล่นดนตรีเป็น แล้วก็ไม่พลาด เพื่อนมีเป็นร้อยมันต้องมีคนเล่นเปียโนได้สักคนล่ะว่า

สุดท้ายก็สมหวัง เมื่อถามไปถามมาคนเล่นได้คือเพื่อนสุดเลิฟ หึๆๆ ต่อให้อยากปฏิบัติให้ตายก็ไม่กล้า บังคับให้เพื่อนมาสอนในวันหยุดแบบไม่เสียเงินด้วย อ้างว่าเดี๋ยวมารดาจะเลี้ยงข้าวอร่อยๆ ให้ เพื่อนก็ใจง่าย หลอกมาสองสามอาทิตย์ก็ยอมทำตาม หารู้ไม่ว่าคนเป็นเพื่อนทำไปเพื่อตัดรำคาญ ถ้าปฏิเสธแม่เจ้าประคุณก็จะตื้อ ตื้อ และตื้อ

"หนูมาลีมีลูกแมวเหมียว...ลูกแมวเหมียว ลูกแมวเหมียว...ขนมันคล้ายลาลี หนูมาลีไปเที่ยวที่ใด เที่ยวที่ใด เที่ยวที่ใด ลูกแมวตามไปทันที"

ฝีมือเปียโนว่าแย่มากแล้ว เสียงร้องประกอบทำนองเพลงแบบตืดๆ ชัดๆ ไม่ได้เรื่องแย่งกว่า เล่นเอามารดาที่กำลังทำครัวต้องโผล่หน้าออก

มาดูก่อนจะถอยกลับเข้าไป คิดว่าอีกสักพักคงจะหยุดเล่น

"แล้วร้องไห้ต่อหว่า" ฤกษ์มกลพิมพ์กับตัวเองหลังจากคลำเพลงได้ สักพัก มือยังคงเล่นบ้างหยุดบ้าง "ร้องอีกแบบดีกว่า" ทำการมั่วเนื้อร้องต่อ

"หนูมาลีมีลูกแมวเหมียว ลูกแมวเหมียว ลูกแมวเหมียว...หนูมาลีมี ลูกแมวสี เตี้ยวลูกแมวเหมียวก็มา ลัลล้า ลัลลัลล..." คราวนี้ขึ้นเสียงสูง โห้วลูกคออันทรงพลัง กระแทกเสียงหนักลงบนแป้นเปียโนอีกสองที ก่อนจะหยุดมือ ยึดอกด้วยความภูมิใจที่สามารถซ้อมจนจบเพลงแถม ร้องตามได้ด้วย

...เก่งเหมือนกันวุ้ยหนูนิก...

เคว้ง เคว้ง!

มีของแถมเป็นเสียงวัตถุเหล็กกระทบกัน เรียกให้ 'คิลปิน' มองหา ต้นเสียง แล้วก็เจอมารดาถือตะหลิวกับกระหะยีนอยู่หน้าห้องครัว

"นี่แม่มีไม่ว่างแต่อยากตบมือให้หนูนิกใช้ไหม" ตอบแบบไม่ลำนึก มองข้ามใบหน้าตึงทึงของคนเป็นแม่ไป

คนเราต้องมองโลกในแง่ดี อะไรไม่ดีไม่ควรคิดและสนใจ เป็นคติ ที่ฤกษ์มกลยึดถือเอาไว้

"จะบ้าเหรอ จะเอามาเขกหัวแก่นั้นแหละ ร้องเสียงดังเล่นเปียโน โครมๆ เตี้ยวข้างบ้านก็มาด่าหรอก"

"แหม...แม่ก็ ใครจะกล้าด่า ทั้งร้องทั้งเล่นเพราะขนาดนี้"

ว่าจะไม่ว่าลูกสาวแล้ว แต่ไอ้ท่อนสุดท้ายที่เล่นเมื่อครู่ทำให้เธอทน ไม่ได้ ต้องถืออาวู้ออกจากครัวมาดู ไอ้ลูกคนนี้ดูด่าเท่าไรไม่เคยสำนึก ทำหน้าระรื่นอยู่ได้ ได้พ้อมันมาเต็มๆ

"ฉันนี่แหละจะด่าให้" พอโหมดโหดที่เรโนลินี่จะแปลงร่างเป็นยักษ์ และแทนตัวเองเป็น 'ฉัน' เรียกลูกสาวคนเดียวเป็น 'แก' เสมอ หนทางที่ ดีที่สุดในการยุติสงครามย่อยๆ คือการเงียบ

ฤกษ์มกลตอบกลับคำเ็ด็ดของมารดาด้วยรอยยิ้มกว้างๆ ทำตา

พรสวรรค์เป็นประกายปิ้งๆ ประมาณว่า 'อย่าว่าหนูเลย หนูล้านี้กแล้วนะ แม่จ๋า'

"ไม่ต้องทำตาใสแจ๋ว ร้องลูกแมวเหมียวอีกสองสามรอบเดี๋ยวแมว มันก็มาจริงๆ หรือ"

เคิ่ง!

นลินีทำเสียงข่มขวัญลูกไปอีกหนึ่งทีก่อนจะยกตะหลิวชี้หน้า ประมาณว่า 'ทำตัวดีๆ'

ไม่มีทางจ่อยครับพี่น้อง ยิ้มยังคงประดับบนหน้ากลมๆ แก้มยุ้ยๆ ในใจเถียงแม่ไปด้วย

เอ๊ะ...แม่จ๋า แมวมากก็ดีสิ น่าเลี้ยงจะตาย มามะ เหมียวๆๆ แล้ว ดูลิ เอาตะหลิวชี้หน้า เหมือนแม่ค้าที่เคยดูเธอตอนไปชนที่ร้านข้าวแกง ตอนเด็กๆ เลยแฮะ ที่มีไม่ว่างเอาของชี้หน้าแทน อ้าว...แม่เราก็เป็น แม่ค้าจริงๆ นี่นา แต่เป็นแม่ค้าน่ารักน้า ว่าแต่แมวจะมาจริงไหม

ต้องลองเล่นอีกรอบเพื่อเป็นการลองของ!

ด้วยความอยากรู้และอยากพิสูจน์ว่าที่แม่พูดเป็นจริงหรือเปล่านั้น ผนมกลทำเป็นลืมหำข่มขู่ของมารดาไป ลงมือเล่นเปียโนอีกรอบ

"อ๊ะ...วัน ๆ ทู ทรี...หนูมาลีสี่ลูกแมวเหมียว ลูกแมวเหมียว ลูกแมว เมี้ยว...หนูมาลีสี่ลูกแมวสิ เดี่ยวลูกแมวเหมียวก็มา" คราวนี้จบแบบนุ่มนวล ร้องแบบเชิญชวนให้ลูกแมวเข้ามาหาเต็มที

เคิ่ง!

ผนมกลสะดุ้งเฮือก หยุดมือทันที พยายามเงี่ยหูฟังว่าจะมีเสียงอะไร ตามมาไหม พอเสียงจากในครัวเงียบไป ไม่มีคำด่าอะไรตามมาก็ถอน หายใจโล่งอก

...เมี้ยว เมี้ยว...

คราวนี้หญิงสาวร่างอวบชนิดๆ สะดุ้งหนักกว่าเดิม แต่ริมฝีปาก ตัวเองราวกับจะทดสอบว่าเสียงเกิดจากตนหรือเปล่า มันจะเป็นไปได้

โง่แล้ว เอ...หรือแม่แกล้งทำเสียงเป็นแมว...ไม่มั้ง

ไอ้ 'ไม่มั้ง' ของเธอแสดงว่าไม่มีทางเป็นไปได้ แต่ร่างสูงตามมาตรฐานหญิงไทยนั้นลุกขึ้นเดินไปทางครัว ชะโงกหน้ามองก็เห็นร่างท่วมกำลังทำกับข้าวอยู่ในครัวตามปกติ เพราะฉะนั้นตัดผู้ต้องสงสัยไปได้

...เหมียว เหมียว...

คราวนี้เป็นเสียงร้องแบบอดอ้อนและเรียกร้องความเห็นใจเป็นที่สุด แม้จะเบาแสนเบา ผนวกสมารถใช้โสตประสาทอันดีตามหาต้นเสียง เอียงคอซ้ายที่ขวาที่หวังให้เจอโดยพลัน

เอ...หรือว่าต้องร้องเพลงมันถึงจะหาเจอเร็วว่

สมองสั่งการรวดเร็ว การกระทำจึงว่องไวเหมือนใจคิด

"หนูมาลีมีลูกแมวเหมียว ลูกแมวเหมียว..." แล้วเธอก็เริ่มร้องเพลงแบบเสียงหลงๆ จรดเท้าที่บ้านยังไม่พบ เลยคิดออกมาทางหน้าบ้านเดินไปเรื่อยๆ บ้านแคบหาเบ้าเดียวก็เจอ มุดดูทางโน้นที ทางนั้นที แอบมองใต้ท้องรถกลางเก่ากลางใหม่ พบเพียงความว่างเปล่า

...เหมียว เหมียว...

เสียงร้องเริ่มดังขึ้น เออแฮะ ร้องเพลงไปหาไปน่าจะได้ผลเลยลองแถมให้อีกสักรอบ เริ่มก้าวออกมาจากที่ร่ม ผิวกายสัมผัสละอองฝนบางๆ สายตากวาดไปทั่วบริเวณ เท้าก้าวอย่างระวัง บนพื้นแฉะแฉะเธอไม่ควรประมาท ยิ่งตัวอวบๆ อยู่ด้วย ล้มที่อาจจะเจ็บหนัก ที่สำคัญผิวสวยๆ อาจจะชำได้ ไม่ดีจ้

"หนูมาลีมีลูกแมวสิ เตี่ยลูกแมวเหมียวก็มา" จังหวะที่จบเพลงพอดีบพอดีนั้น ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนเหมือนบิดาผู้ล่วงลับต้องเบิกกว้างเมื่อชะโงกหน้าไปดูในกระถางต้นไม้ใบใหญ่ที่แม่เธอเพิ่งโละต้นไม้ที่ตายไปทิ้งเตรียมหาต้นใหม่มาลง เทดินไว้เรียบร้อย วางมันใกล้กับต้นไม้สูงอีกต้นในซอกหลบใกล้กับน้ำตกเทียม มีก้อนเล็กๆ สีขาวขดกันอยู่สองก้อนติดกับสีของดินอันดำสนิท

...เมี้ยว เมี้ยว...

ก่อนที่จะได้ตั้งคำถามเสียอีกว่าไอ้ก้อนกลมๆ มีขนหรือมีเหม็นมันคืออะไร คำตอบลอยเข้ากระทะแตกกลมลั่นที่ พอเธอเดินเข้าไปใกล้ๆ ไม่สนใจฝนที่ตกโปรยปราย เจ้าต้นเสียงก็เงยหัวกลมที่มีสามเหลี่ยมสองอันแปะอยู่ข้างบนบ่งบอกว่าเป็นหู อ้าปากร้องครางอีกสองสามทีก่อนจะขดตัวไปซุกกับก้อนกลมๆ อีกก้อน

ตัวแบบนี้ อืม...รูปร่างแบบนี้ ร้องเสียงกังวานแบบนี้ จะเป็นอะไรได้นอกจาก...แมว!

ประมวลผลออกมาเป็นคำตอบอย่างรวดเร็วพร้อมกับหน้าवलเนียนขึ้นสีแดงจัด

กรี๊ด...ลูกแมวเหมียว!

ณกลมลอยากกรี๊ดออกมาดังๆ ด้วยความตกใจระคนยินดีเมื่อเจอลูกแมวเหมียวในเพลงจริงๆ สมองทำงานปานสายฟ้าแลบเมื่อนึกขึ้นได้มีลูกแมวก็น่าต้องมีแม่แมว ว่าแต่อยู่ที่ไหนล่ะ ทำไมปล่อยให้เจ้าสองหน่วยอยู่กลางฝนกลางดินแบบนี้ ไม่ดีนะเนี่ย

"เหมียวๆ แม่อยู่ที่ไหนกันเนี่ย ทำไมเหลือกันอยู่สองตัว" ถามพลางย่อตัวลงนึ่งของๆ

ไม่ตอบ...

"อ้าว...ไม่ตอบแล้วจะรู้ไหม" ณกลมลถามไปอย่างนั้นเอง รู้อยู่แล้วแมวที่ไหนจะตอบเธอได้ ยืนมือออกไปแตะลูกแมวสองตัวอย่างทะนุถนอมตัวของมันเล็กกว่ามือเธออีก ราวกับมันกลัวหรือไม่ก็ต้องการให้อุ่นจากหญิงสาว พอเธอแตะมันก็รีบซุกหน้าลงบนมือนุ่ม

ณกลมลขมวดคิ้วเมื่อสัมผัสได้ถึงความชื้นจากปุยนุ่มๆ สังเกตเห็นว่าดวงตาเจ้าแมวตัวน้อยยังคงปิดอยู่ ขาทั้งสี่ยังดูอ่อนแรง

ตายแล้ว...สงสัยจะเพิ่งเกิดได้ไม่กี่วัน

"แม่เหมียวอยู่ที่ไหน อย่าเล่นซ่อนแอบเลย สงสารลูกตัวเองหน่อยสิ"

เธอผลจากเจ้าสองหน่อ เดินวนไปเวียนมาหวังจะเจอแม่วัวใหญ่ที่มี
สีคล้ายลูกแมว พบเพียงความว่างเปล่า ลักพักกลับมา นั่งยองๆ ข้าง
กระถางต้นไม้เหมือนเดิม หูยังได้ยินเสียงลูกแมวร้อง...*ทำทางมันจะหนาว*

ณกมลตัดสินใจในทันที อุ้มแม่วัวทั้งสองตัวไว้ด้วยมือทั้งสองข้าง
ทำตัวเป็นแม่แม่วัวลักพักคงไม่เป็นไร

"ทำทางจะโดนทิ้งแล้วมั้ง ไม่เป็นไรนะเดี๋ยวแม่ก็กลับมา แม่คง
ไปทำอะไรกิน" ก้มหน้าพูดกับลูกแม่วัวราวกับมันจะรู้เรื่อง แล้วเธอจะทิ้ง
ข้อความอะไรบอกแม่แม่วัวดีล่ะว่าลูกอยู่ในบ้านนะ เขียนป้ายทิ้งไว้คง
ไม่รู้เรื่อง

อืม...เดี๋ยวค่อยออกมาดูอีกทีแล้วกัน ขึ้นอยู่ตรงนี้นานมีหวังทั้ง
สองตัวในอุ้งมือต้องตายแน่ๆ

"เข้าไปในบ้านนะอะๆ"

ไม่คิดเลยว่าแค่ร้องเพลงก็เรียกลูกแมวได้ เดี่ยวเล่นอีกทีดีกว่า
จะได้เรียกแม่แม่วัวมาหา แล้วสาวร่างอวบก็เดินอารมณ์ดีร้องเพลงเสียง
ลั่นบ้าน ชวนให้ตะหลิวิบินใส่หัว

"หนูๆนี่มีลูกแมวเหมียว ลูกแมวเหมียว ลูกแมวเหมียว...หนูๆนี่
มีลูกแมวเหมียว เดี่ยวแม่แม่วัวก็มา ลัลล้า"

ว่าจริงได้ครูเดียวณกมลก็ต้องนั่งเครียดอยู่กลางบ้าน จ้องกล่อง
กระดาษที่ถูกตัดความสูงออกไปครึ่งหนึ่ง ด้านในปูด้วยผ้าหลายๆ ชั้นให้
นุ่มน่านอนและอบอุ่น

หลังจากพาแม่วัวเข้ามาในบ้าน ณกมลจัดการหาเศษผ้าที่สะอาด
เช็ดเนื้อเช็ดตัวเจ้าลูกแม่วัวสองตัวจนแห้งพรางตะโกนเรียกมารดาให้ออก
มาดู

"แม่ หนูๆนี่มีลูกแมวแล้วนะ ออกมาดูเร็ว"

สิ้นประโยคมารดาก็วิ่งออกมาจากครัว พอเห็นลูกแม่วัวสีขาวสองตัว

นอนอยู่บนตักลูกสาว แทนที่จะเฝ้าโต๊ะหรือไวไว นลินีร้องวี๊ดว้าย
เข้ามาดูใกล้ๆ

"มาได้ยังไง นุกนิกลงไปขโมยมาหรือเปล่า"

"เปล่านะแม่ ก็พอนุกนิกร้องเพลง เจ้าสองตัวนี่ก็โผล่มา สงสัย
ลอยตามเพลงมาั้ง" ก้มหน้าก้มตาประคองเจ้าตัวน้อยอย่างระวัง เห็นมัน
ตัวยังลั่นๆ คาดว่าคงจะหนาวเพราะอากาศ เธอจึงใช้ความอบอุ่นจากมือ
ส่งผ่านไปให้ลูกแมวที่ละตัว และคนที่ทนไม่ได้คือ นลินี ละทิ้งคร้วซั่วครว
เพื่อทำรังให้สองแมวที่น่าสงสาร

"แล้วแม่มันหายไปไหน" เมื่อสร้างบ้านให้แมวเสร็จมารดาถึงได้
ถามหาแม่แมว

"ดีนะแม่ที่ยังนึกออกว่าต้องถามอะไร" ถ้าเป็นเธอคงถามไปตั้งแต่
แรกแล้ว แม่ควมรู้สึกซึ้งจริงๆ ไม่เห็นจะเหมือนลูกเลย

หวีด...

เสียงหวีดลมเกิดจากวงสวิงจากแขนอวบอ้วนของนลินีที่หวัดได้
แต่ความว่างเปล่า เพราะเจ้าตัวดีก็ล้มหัวลงรวดเร็ว ...รู้ทันหรือกะนะ ถ้าแซว
ออกไปแบบนี้ใครจะต้องได้รับการประทุษร้ายแน่ๆ

ณกมลวางเจ้าตัวเล็กทั้งสองอย่างทะนุถนอมก่อนจะเอ่ยตอบ
มารดาถึงสถานที่ที่พบบัน พร้อมทั้งการคาดคะเนเกี่ยวกับตัวแม่แมว

"สงสัยจะออกไปหาอะไรกิน แต่ดูจากเจ้าตัวเล็กสองตัวท่าทาง
คลอດได้ไม่นาน แม่มันไม่น่าทิ้งขว้าง หรืออีกทีก็เป็นแมววัยรุ่นรักสนุก
พอท้องทำแท้งไม่ได้เลยเอาลูกมาทิ้ง"

"แมวที่ไหนจะรักสนุกกะ" เป็นไปตามที่คิด พอคาดคะเนทะเล้นๆ
แบบไม่สมจริงสมจังก็โดนนลินีแหวใส่เต็มๆ

"หรือไม่ก็มาคลอດแล้วไม่มีสัญชาตญาณการเป็นแม่เลยทิ้งไป หรือ
ไม่ก็เกิดอุบัติเหตุกลับมาไม่ได้" ถ้าเป็นอย่างหลังเธอก็สงสารที่จะต้อง
เป็นแมวกำพร้าตั้งแต่ตายังไม่ลืม

โถกๆ แมวน้อยที่นำสงสาร ถ้าไม่มีแม่ เดียวที่ลูกนึกเลี้ยงเอง...
มือเรียวแตะศีรษะที่ปกคลุมด้วยขนสีขาเบาๆ

"เดี๋ยวลองมองออกไปตรงกระถางต้นไม้บ่อยๆ แล้วกัน เพื่อแม่แมว
มาจะได้เอากลูไปกิน"

"แล้วถ้าไม่มีแมวมาล่ะแม่" ถามทันควัน ไม่ปล่อยความสงสัยให้
ลอยนวล

"ไม่มีก็เลี้ยงสิ แมวแค่สองตัวแม่เลี้ยงได้สบายมาก มันก็น่ารักดีเนอะ"
ถกมลยืมพราย คิดอยู่แล้วเซียวต้องได้รับคำตอบแบบนี้ นลินี
เป็นคนรักสัตว์มาแต่ไหนแต่ไร ดูทำดีทำต่อยกับลูกแบบนี้ แต่อ่อนโยน
มากถึงมากที่สุดทีเดียว

ได้รับคำอนุมัติจากมารดาเชื่อว่าสบายอกสบายใจ ปัญหาที่เหมือน
จะเป็นปัญหาใหญ่คือสุขภาพและอาหารการกินของลูกแมว มันยังเล็ก
มากจึงไม่สามารถเลียนนมที่เตใส่จานเล็กๆ ได้ พอเห็นมันขดตัวเป็น
ลูกบอลยิงสงสาร มันคงหนาวมาก ปกติต้องมีตัวแม่คอยกักให้ความ
อบอุ่น แต่ไม่มีกันอยู่สองพี่น้อง จะให้เธอก็กก็เกรงว่าจะทับจนแบน

"แม่ๆ พาแมวไปหาหมอกันไหม" คิดอยู่นานกว่าจะตะโกนชวน
มารดาที่กำลังจัดมือเย็นบนโต๊ะอาหาร ไม่ไหว ขึ้นอยู่แบบนี้หนาๆ แมว
แย้แน่ๆ "มันไม่ยอมกินนม แล้วพุงมันก็แฟบๆ ต้องหิวแน่ๆ เลย ไปถาม
หมอดีกว่าว่าต้องทำไง"

"ก็ขับรถไปเองสิ ทำอย่างกับขับรถไม่เป็น"

"แม่ก็ ไปเป็นเพื่อนหน่อยก็ไม่ได้" ทำหน้าอ้งๆ ไม่เถียงอะไรต่อ
ยกกล่องที่เป็นรังของแมว หยิบกุกุญแจที่แขวนอยู่ใกล้กับประตูห้องครัว
ตามด้วยกระเป๋าสตางค์ทรงยาวซึ่งวางอยู่บนตู้ใกล้ๆ กันที่มองเท่าไรก็
ไม่สมวัยถกมล

"จะเอากระเป๋าตั้งค์แม่ไปไหน" นลินีตาไว ถามเสียงเซียว

"แม่ ตอนนี้เป็นแม่แมวไปแล้ว ต้องดูแลลูกๆ สิ เพราะฉะนั้นค่า

ใช้จ่ายแม่ก็ต้องออก ไม่ไปด้วยก็ออกเงินลิแม่ก็ไปแล้วๆ" ไม่สนใจเลยว่ามารดาจะว่าอย่างไร

"คนอะไรงกซะมด" สมควรแล้วที่เธอส่งให้ลูกสาวคนเดียวเรียนบัญชี เรื่องเงินเรื่องทองถกมถกกับเรียบ ไม่ให้หล่นแม้แต่สตางค์แดงเดียว หายไปบาทเดียวยังรู้ พอเรียนจบก็ให้ทำงานที่ร้านอาหารของลิแม่เอง ได้คนไว้วางใจมาทำงานด้วย เธอก็ดูแลร้านอาหารเล็กๆ แบบสบายใจ

นลินี่มองรูปถ่ายบนตู้โชว์ซึ่งใช้เป็นที่กั้นระหว่างห้องครัวกับห้องนั่งเล่น รูปของบิดาถกมถกผู้ล่วงลับไปเมื่อเจ็ดปีที่แล้ว ในตอนนั้น นลินี่แทบลืมหันหัน เพราะเห็นลีนของสามีที่ลงทุนทำธุรกิจมีมากมาย ผู้หญิงที่เคยเลี้ยงลูกอยู่กับบ้านไม่สามารถหาเงินมาใช้หนี้ได้ทัน จึงตัดลีนใจขายบ้านหลังใหญ่และทรัพย์สินทุกอย่างไป ย้ายมาอยู่บ้านเล็กๆ รถหนึ่งคัน กับเงินอีกก้อนที่เป็นของลูกและสามารถลงทุนทำร้านอาหารแคฟเฟ่พอกิน หารถเพิ่มอีกสักคันให้ลูกได้ใช้ แต่นั้นนลินี่ก็มีความสุขแล้ว

ถึงลูกโตมาจะดูแปลกๆ อารมณ์และคำพูดดูพิลึก แต่ว่าก็เหมือนเธอตอนสาวๆ นะเนี่ย...

จากการพาลูกแมวไปพบสัตวแพทย์ คำแนะนำคือให้ลูกแมวได้อยู่ในที่อบอุ่น อาจจะใช้หลอดไฟช่วยหรือนำผ้าหนาๆ ห่อตัวแมวเอาไว้ หมั่นเช็ดทำความสะอาด ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร ส่วนเรื่องการกินแนะนำให้ใช้ช้อนนมสำหรับลูกแมวและนมที่ผลิตสำหรับมันโดยเฉพาะ ซึ่งไม่ว่าจะแนะนำอะไร ถกมถกจัดการกวาดมาหมด เพื่อความอยู่รอดของแมวที่เพิ่งพบหน้ากัน อีกทางหนึ่ง แม้อแมวไม่อยากกินนมจากจุกนม ให้ใช้นิ้วคนเป็นทางผ่านของน้ำนมสู่ปากแมว เป็นการช่วยมันอีกทาง

ถกมถกหมายมาดว่าจะสวมวิญญาณแม่แมวเต็มที ลูกฮึดพุ่งขึ้นสูงปรี๊ด ตอนนั้นในหัวกำลังวาดฝันยามที่ลูกแมวโตขึ้น เธอจะทำโน่นทำนี่